

SONG

Goe, and catche a falling starre,
Get with child a mandrake roote,¹
Tell me, where all past yeares are,
Or who cleft the Divels foot,
Teach me to heare Mermaides singing,
Or to keep off envies stinging,
And finde
What winde
Serves to advance an honest minde.
If thou beest borne to strange sights,
Things invisible to see,
Ride ten thousand daies and nights,
Till age snow white haire on thee,
Thou, when thou return'st, wilt tell mee
All strange wonders that befell thee,
And sweare
No where
Lives a woman true, and faire.
If thou findest one, let mee know,
Such a Pilgrimage were sweet;
Yet doe not, I would not goe,
Though at next doore wee might meet,
Though shee were true, when you met her,
And last, till you write your letter,
Yet shee
Will bee
False, ere I come, to two, or three.

1. supposed to resemble human shape

Womans Constancy : ในโคลงบทนี้จะเห็นทัศนคติที่ตื้นตื้นมีต่อความรักในแง่มุมที่ต่างไปจาก
ธรรมดา เป็นตัวอย่างของการใช้ paradox เพราะความรักของหญิงชายในโคลงบทนี้ยึดยาวอยู่
ได้ตั้งหนึ่งวันเต็ม ๆ เมื่อเขาต้องจากกันแล้วฝ่ายหญิงจะแก้ตัวอย่างไร ? จะบอกว่าแต่ก่อนกับ
เดี๋ยวนี้ไม่เหมือนกันหรือ ? หรือว่าคำสาบานนั้นจะยกเลิกเสียเมื่อไรก็ได้ คำสัญญาของคู่รัก
ก็มีลักษณะเหมือนกับความตายซึ่งเป็นการปลดปล่อย ยึดยาวอยู่แค่ช่วงวันถึงเวลาหลับซึ่งเป็น
เพียงเงาของความตายก็เป็นอันจบสิ้นกันไป

กวีเองก็อาจหาเหตุผลมาโต้แย้งกับฝ่ายหญิงได้มากมาย เพียงแต่เขาจะไม่ทำเช่นนั้น
เพราะเขาเองก็อาจจะเปลี่ยนใจไปคิดเหมือนเธอได้เช่นกัน

WOMANS CONSTANCY

Now thou hast lov'd me one whole day,
To morrow when thou leav'st, what wilt thou say?
Wilt thou then Antedate some new made vow?

Or say that now

We are not just those persons, which we were?
Or, that oathes made in reverentiall feare
Of Love, and his wrath, any may forswear?
Or, as true deaths, true maryages untie,
So lovers contracts, images of those,
Binde but till sleep, deaths image, them unloose?

Or, your owne end to Justifie,

For having purpos'd change, and falsehood; you
Can have no way but falsehood to be true?
Vaine lunatique, against these scapes¹ I could

Dispute, and conquer, if I would,

Which I abstaine to doe,

For by to morrow, I may thinke so too.

1. evasions

The Sunne Rising

stanza ที่ 1 กวีพูดกับดวงอาทิตย์ราวกับมันเป็นสิ่งมีชีวิต (โดยการใช้ personification) ใจความคือ ไม่ใช่เรื่องของดวงอาทิตย์ที่จะยุ่งกับคู่รัก จะไปไหนก็ไป จะบงการอะไรใครก็ได้ แต่ความรักที่แท้จริงนั้นไม่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น

stanza ที่ 2 เป็นการเย้ยหยันดวงอาทิตย์ว่า อย่าคิดว่าเก่งกล้านัก ถ้ากวีกระพริบตานิดเดียวก็สามารถจะบดบังแสงอาทิตย์ได้ เพียงแต่ถ้าเขาทำเช่นนั้น แล้วเขาก็จะไม่เห็นคนที่เขารักไปชั่วขณะ ใน stanza นี้จะเห็นการใช้ conceit ว่าไม่ว่าดวงอาทิตย์จะโคจรไปเรื่อย ๆ ได้พบเห็นอะไรมา ก็จะเห็นว่าความร่ำรวย ความยิ่งใหญ่ทั้งหลายนั้นได้มารวมตัวกันอยู่บนเตียงนี้แล้ว (ในรูปใด ?)

stanza ที่ 3 เป็นการชี้ให้เห็นความสำคัญของคู่รักว่าเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นแทนที่ดวงอาทิตย์จะต้องโคจรไปให้ความอบอุ่นแก่โลกทุก ๆ วันดังเคยก็ไม่ต้องไปแล้ว เพียงแต่ส่องแสงมาที่เขาสองคนก็พอ เพราะเขาก็คือโลกทั้งโลกอยู่แล้ว จะเห็นการใช้อุปมาที่เป็นแบบฉบับของกวีอภิปรัชญาทั่วไป คือการเปรียบเทียบคู่รักกับโลก

THE SUNNE RISING

Busie old foole, unruly Sunne,
Why dost thou thus,
Through windowes, and through curtaines call on us?
Must to thy motions lovers seasons run?
Sawcy pedantique wretch, goe chide
Late schoole boyes, and sowre prentices,
Goe tell Court-huntsmen, that the King will ride,
Call countrey ants to harvest offices;
Love, all alike, no season knowes, nor clyme,
Nor houres, dayes, moneths, which are the rage of time.

Thy beames, so reverend, and strong
Why shouldst thour thinke?
I could eclipse and cloud them with a winke,
But that I would not lose her sight so long:
If her eyes have not blinded thine,
Looke, and to morrow late, tell mee,
Whether both¹ the India's of spice and Myne²
Be where thou leftst them, or lie here with mee.
Aske for those Kings whom thou saw'st yesterday,
And thou shalt heare, all here in one bed lay.

She is all States, and all Princes, I,
Nothing else is.
Princes doe but play us, compar'd to this,
All honor's mimique; All wealth alchimie.³
Thou sunne art halfe as happy' as wee,
In that the world's contracted thus;
Thine age askes ease, and since thy duties bee
To warme the world, that's done in warming us.
Shine here to us, and thou art every where;
This bed thy center is, these walls, thy spheare.

1. the India's of the East and the West

2. mine of gold, silver, etc.

3. glittering dross from the Alchemists' pretense of turning baser metals into gold

The Indifferent : โคลงบทนี้แสดงตัวอย่างของการใช้ paradox ของดันน์ ใน stanza แรกก็บอกว่าเขารักผู้หญิงได้ทุกแบบ จะเห็นการใช้ contrast ด้วย แต่ตอนท้ายเขาขมวดไว้ว่ามีข้อแม้ อย่างเดียวคือผู้หญิงคนนั้นต้องไม่เป็นคนรักเดียวใจเดียว คำพูดนี้เป็นสิ่งที่ขัดกับความเชื่อที่คนทั่วไปมีเกี่ยวกับความรัก คือถ้าเรารักใครเราก็หวังว่าเขาจะต้องรักเราตอบ

stanza ที่ 2 กล่าวว่าความรักไม่จำเป็นต้องเป็นการผูกขาด ทำไมเขาจะต้องมาผูกพันอยู่กับเธอเพียงแต่เธอเชื่อตรงจงรักต่อเขาเท่านั้น

stanza ที่ 3 เอ่ยถึงวินัสซึ่งเป็นเทพีแห่งความรักของโรมันว่าวินัสได้ยื่นคำบ่นของกวีก็เลยไปสำรวจดู ปรากฏว่าพบคนที่เรียกว่าคิดนอกกลุ่มนอกลู่นอกทางออกไปจากศาสนารักโดยจะให้ความมั่นคงในความรัก วินัสจึงจะให้คนพวกนี้เชื่อสัตย์กับคนที่เขาจะทรยศกับตน

THE INDIFFERENT

I can love both faire and browne,
Her whom abundance melts, and her whom want betraies,
Her who loves lonenesse best, and her who maskes and plaies,
Her whom the country form'd, and whom the town,
Her who beleeves, and her who tries,
Her who still weepes with spungie eyes,
And her who is dry corke, and never cries;
I can love her, and her, and you and you,
I can love any, so she be not true,

Will no other vice content you?

Will it not serve your turn to do, as did your mothers?

Or have you all old vices spent, and now would finde out others?

Or doth a feare, that men are true, torment you?

Oh we are not, be not you so,

Let mee, and doe you, twenty know.

Rob mee, but binde me not, and let me goe.

Must I, who came to travaile thorow you,

Grow your fixt subject, because you are true?

Venus heard me sigh this song,

And by Loves sweetest Part, Variety, she swore,

She heard not this till now; and the it should be so no more.

She went, examin'd, and return'd ere long,

And said, alas, Some two or three

Poore Heretiques in love there bee,

Which thinke to stablish¹ dangerous constancie.

But I have told them, since you will be true,

You shall be true to them, who are false to you.

1. establish

Song (Sweetest love)

โคลงซึ่งเขียนเป็นรูปเพลงบทนี้มีเนื้อหาคล้ายคลึงกับ A Valediction : Forbidding Mourning คือเป็นการปลอบหญิงผู้เป็นที่รักไม่ให้เศร้าโศกเสียใจ ในการที่ฝ่ายชายจะต้องจากไป เพียงแต่ form และลีลาการเขียนแตกต่างกันเท่านั้น

stanza แรกกวีให้เหตุผลว่าที่เขาจากเธอไปไม่ใช่เพราะเขาเบื่อเธอจะไปหาคู่รักใหม่ แต่เหมือนกับเป็นการลองซ่อมแกล้งทำเป็นตาย

stanza ที่ 2 นำดวงอาทิตย์มาเป็นอุปมา ว่าดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นสิ่งไม่มีชีวิตตกแล้วยังขึ้นอีก จะต้องกลัวอะไรว่าเขาจะไม่รีบกลับมาหาเธอเร็ว ๆ (เพราะเขารักเธอ)

stanza ที่ 3 เหมือนกับกวีจะรำพึงรำพันกับตนเองว่ามนุษย์เรานั้นไม่มีอำนาจที่จะควบคุมอะไรได้ ถ้าเราโชคดีมีความสุข ก็ยัดเวลาไปไม่ได้ หรือเรียกอดีตกลับคืนมาไม่ได้ แต่ถ้าโชคร้ายเมื่อไรดูเหมือนเราเองจะช่วยทำให้สถานการณ์มันร้ายแรงยิ่งขึ้น

stanza ที่ 4 ใช้อุปมาที่นิยมกันตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 ที่ว่าคู่รักมีชีวิตอยู่ในร่างของกันและกัน ดังนั้นการที่เธอร้องไห้เสียใจก็เท่ากับเป็นการทำลายตัวเขาซึ่งอยู่ในตัวเธอ จะเรียกว่าเธอรักเขาจริงได้อย่างไร

stanza ที่ 5 กวีพูดเหมือนขู่ๆ ถ้าเธอกลับ คิดมากนัก ประเดี๋ยวโชคชะตาเล่นตลกเขาเลยกลายเป็นอะไรไปจริง ๆ ขอให้คิดว่าการจากไปครั้งนี้เป็นเหมือนการนอนหลับแล้วหันหลังให้กัน (ตื่นขึ้นมาก็ต้องพบกันอีก) ถ้าเรารักกันจริงแล้วเราจะไม่มีวันพรากจากกันได้ (ด้านวิญญูณ)

SONG

Sweetest love, I do not goe,
For wearinesse of thee,
Nor in hope the world can show
A fitter Love for mee,
But since that I
Must dye at last, 'tis best,
To use my selfe in jest
Thus by fain'd deaths to dye;
Yesternight the Sunne went hence,
And yet is here to day,
He hath no desire nor sense,
Nor halfe so short a way:
Then feare not mee,
But beleeve that I shall make
Speedier journeyes, since I take
More wings and spurres than hee.

O how feeble is mans power,
That if good fortune fall,
Cannot adde another houre,
Nor a lost houre recall.
But come bad chance,
And wee joyne to'it our strength,
And wee teach it art and length,
It selfe o'r us to'advance.

When thou sigh'st, thou sigh'st not winde,
But sigh'st my soule away,
When thou weep'st, unkindly kinde,
My lifes blood doth decay.
It cannot bee
That thou lov'st mee, as thou say'st,
If in thine my life thou waste,
That art the best of mee.

Let not thy divining heart
Forethinke me any ill.
Destiny may take thy part,
And may thy feares fulfill,
But thinke that wee
Are but turn'd aside to sleepe;
They who one another keepe
Alive, ne'r parted bee.

The Anniversarie

คำที่น่าสนใจ คือ anniversary ซึ่งหมายถึงวันครบรอบปี ใน stanza แรกนี้ เป็นวันครบรอบปีของการที่คู่รักพบกันเป็นครั้งแรก การผันแปรของเวลาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเสื่อมโทรม ยกเว้นอย่างเดียวคือ ความรักของเขาทั้งสอง ซึ่งจะคงเส้นคงวายุ่ตลอดไป มีแต่วันนี้ ไม่มีเมื่อวาน หรือ พรุ่งนี้

stanza ที่ 2 ใช้ conceit ที่หลักแหลม คือ ถ้าฝั่งศพเขาทั้งสองไว้ในหลุมเดียวกัน ความตายก็ไม่ใช่สิ่งที่จะพรากเขาจากกัน ถึงเขาจะยิ่งใหญ่ ในสายตาของกันและกัน เขาก็จะต้องตาย และวิญญาณก็จะแยกจากร่างกายไปสู่สวรรค์

stanza ที่ 3 กล่าวว่าถึงแม้เขาจะได้ไปสวรรค์ แต่เขาก็ไม่มีอภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น สู้อยู่บนโลกดีกว่า เพราะเขาจะอยู่ในฐานะพระราชามีความสุขกันเพียงสองคน ไม่มีใครมาคิดทรยศกับทั้งสองได้ นอกจากเขาคนใดคนหนึ่งจะทำ กวีบอกคู่รักว่าไม่ต้องกลัวอะไร ขอให้รักกันอย่างแท้จริง จะได้อยู่ฉลองวันครบรอบ 60 ปีของความรัก แต่บัดนี้เพิ่งจะเป็นปีที่สองแห่งรัชสมัยของเขาเท่านั้น (เหตุใดเขาจึงใช้คำว่ารัชสมัย เนื่องจาก เขาเปรียบเทียบตนเองเป็นอะไร ?)

THE ANNIVERSARIE

All Kings, and all their favorites,
All glory of honors, beauties, wits,
The Sun it selfe, which makes times, as they passe,
Is elder by a yeare, now, then it was
When thou and I first one another saw:
All other things, to their destruction draw,
Only our love hath no decay;
This, no tomorrow hath, nor yesterday,
Running it never runs from us away,
But truly keepes his first, last, everlasting day,

Two graves must hide thine and my coarse,
If one might, death were no divorce.
Alas, as well as other Princes, wee,
(Who Prince enough in one another bee,)
Must leave at last in death, these eyes, and eares,
Oft fed with true oathes, and with sweet salt teares;
But soules where nothing dwells but love;
(All other thoughts being inmates¹) then shall prove
This, or a love increased there above,
When bodies to their graves, soules from their
graves remove.

And then wee shall be throughly blest,
But wee no more, than all the rest.
Here upon earth, we are Kings, and none but wee
Can be such Kings, nor of such subjects bee;
Who is so safe as wee? where none can doe
Treason to us, except one of us two.

True and false feares let us refraine,²
Let us love nobly, and live, and adde againe
Yeares and yeares unto yeares, till we attaine
To write threescore, this is the second of our raigne.

1. strangers
2. hold back

The Flea : ใน Stanza แรกคู่รักในบทกวีใช้หมัดซึ่งเพียงจะกัดเขาและหญิงสาวเป็นข้อถกเถียงเพื่อให้เธอยอมมอบกายให้แก่เขา โดยใช้ conceit ว่าเลือดของทั้งสองคนก็รวมกันอยู่ในตัวหมัด ดังนั้น จึงไม่ต่างจากการที่เลือดของเขาจะผสมกันเมื่อเขามีความสัมพันธ์ทางเพศกัน ยิ่งไปกว่านั้นมันยังไม่เป็นทั้งบาป ทั้งความอับอาย หรือ การสูญเสียความบริสุทธิ์อีกด้วย

ใน stanza ที่ 2 ฝ่ายหญิงจะฆ่าหมัด แต่ฝ่ายชายชี้ให้เห็นว่า หมัดนั้นบัดนี้เป็นถึง 3 อย่างคือ

1. ตัวของเขาทั้งสอง ด้วยเหตุที่เลือดของเขาทั้งสองอยู่ในตัวมัน
2. เต็มยิววิวาห์ของเขาทั้งสอง
3. โปสท์ที่เขาทำพิธีแต่งงานกัน

ฉะนั้น ถ้าฝ่ายหญิงจะฆ่าหมัดก็เท่ากับเธอจะทำการฆาตกรรมอัตวินิบาตกรรมและลบหลู่ศาสนาในขณะเดียวกัน

ใน stanza สุดท้ายจะเห็นได้ชัดว่าฝ่ายหญิงได้ฆ่าหมัดแล้วและพบว่าทั้งคู่รักและตัวเธอเองก็ไม่ได้อ่อนแอลงไปเลย เป็นเหตุให้ฝ่ายชายอ้างได้ว่าจะต้องไปกลัวเสียชื่อเสียงทำไมในการที่จะยอมมอบกายให้กับเขา เพราะชื่อเสียงที่จะเสียไปก็เท่า ๆ กับการที่ความตายของหมัดมีผลต่อชีวิตของเธอเท่านั้น

THE FLEA

Marke but this flea, and marke in this,
How little that which thou deny'st me is;
It suck'd me first, and now sucks thee,
And in this flea, our two bloods mingled bee;
Thou know'st that this cannot be said
A sinne, nor shame, nor losse of maidenhead,
Yet this enjoys before it wooe,
And pamp'rd swells with one blood made of two,
And this, alas, is more than wee would doe.

Oh stay, three lives in one flea spare,
Where wee almost, yea more than maryed are.
This flea is you and I, and this
Our mariage bed, and mariage temple is;
Though parents grudge, and you, w'are met,
And cloysterd in these living walls of Jet.
Though use¹ make you apt to kill mee,
Let not to that, selfe murder added bee,
And sacrilege, three sinnes in killing three.

Cruell and sodaine,² hast thou since
Purpled thy naile, in blood of innocence?
Wherein could this flea guilty bee,
Except in that drop which it suckt from thee?
Yet thou triumph'st, and saist that thou
Find'st not thy selfe, nor mee the weaker now;
'Tis true, then learne how false, feares bee;
Just so much honor, when thou yeeld'st to mee,
Will wast, as this flea's death tooke life from thee.

1. habit
2. rash

A Hymne to God the Father

โคลงบทนี้เป็นโคลงที่ดัดขึ้นภายหลังที่เขาบวชแล้ว เป็นบทสรรเสริญพระเจ้า พร้อมทั้งเป็นการเล่นคำ คือชื่อของดัดเองด้วย

stanza แรก กวีขอให้พระเจ้าอภัยโทษแก่บาปที่เขาได้กระทำไปและยังกระทำอยู่ ซึ่งแม้ว่าพระองค์จะให้อภัยบาปให้เรา (has done คำแรกในบรรทัดที่ 5) พระองค์ก็ยังไม่หมดภาระ (has not done) เพราะเขายังมีบาปอีก

stanza ที่ 2 เป็นการขอให้พระองค์อภัยให้แก่บาปที่เขาชักนำให้ผู้อื่นทำ สองบรรทัดสุดท้ายซึ่งเป็นเหมือน refrain หรือสร้อยของ stanza นี้ก็มีความหมายเหมือน stanza แรก

stanza ที่ 3 ดัดแสดงความกลัวว่าเมื่อเขาจบชีวิตลง (have spunne my last thred) แล้ว เขาจะแตกดับทำลายไป เขาจึงขอให้พระองค์สัญญาว่าจะให้พระบุตรของพระองค์ คือ Christ ผู้ทำหน้าที่ไถ่บาปมนุษย์ได้ให้ความสว่างแก่เขาเมื่อเวลาเขาตาย ถ้าพระองค์กระทำเช่นนั้นได้ก็เท่ากับพระองค์ได้ทำทุกอย่างแล้ว เขาก็ไม่มีอะไรต้องกลัวอีก

สังเกตการเล่นคำว่า done ในความหมายหลาย ๆ อย่างกัน ชื่อของ Donne เองซึ่งมีเสียงเหมือนกัน วิธีการนี้เรียกว่า punning

A HYMNE TO GOD THE FATHER

I

Wilt thou forgive that sinne where I begunne,
Which is my sin, though it were done before?
Wilt thou forgive those sinnes, through which I runne,
And do run still: though still I do deplore?
When thou has done, thou hast not done,¹
For I have more.

II

Wilt thou forgive that sinne which I have wonne
Others to sinne? and, made my sinne their doore?
Wilt thou forgive that sinne which I did shunne
A yeare, or two: but wallowed in, a score?
When thou hast done, thou hast not done,
For, I have more.

III

I have a sinne of feare, that when I have spunne
My last thred, I shall perish on the shore;
But swear by thy selfe, that at my death thy sonne
Shall shine as he shines now, and heretofore;
And, having done that, Thou haste done,
I feare no more.

1. a pun on Donne's name that goes throughout poem

เรารู้จัก John Donne ดีในฐานะกวีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในกลุ่ม Metaphysical poets แต่ความยิ่งใหญ่ของ Donne ในฐานะ prose writer ก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย งานด้านร้อยแก้วของ Donne ยังคงลักษณะอภิปรายอยู่มาก และโดยเหตุที่เขาเป็นนักเทศน์ด้วย ผลงานส่วนใหญ่จึงออกมาในรูปของ sermons หรือบทเทศน์ซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากร้อยแก้วธรรมดา กล่าวคือ เนื้อหาสาระมักจะเกี่ยวพันถึงความเชื่อในพระเจ้า หรือ ศาสนา วิธีการเขียนก็ค่อนข้างจะกระจ่าง มีการใช้อุปมาอุปมัย ใช้ถ้อยคำที่กินใจ หรือ จดจำง่าย เพื่อความเข้าใจของผู้อ่าน การสะกดคำเป็นแบบโบราณเป็นส่วนมาก จะสังเกตได้ว่าไม่มีการใช้ apostrophe เพื่อแสดงการเป็นเจ้าของ ความคิดที่สะท้อนให้เห็นออกจะลึกซึ้ง ผู้อ่านต้องใคร่ครวญให้ดีจึงจะเข้าใจได้ โดยเฉพาะการใช้ conceit หรือ การเปรียบเทียบระหว่างสิ่งซึ่งดูเพียงผิวเผินจะเห็นว่าไม่น่ามาเปรียบเทียบกันได้ เช่น อยู่คนละระดับกันอย่าง Man กับ World แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้งแล้ว จะเห็นความคล้ายคลึงของสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบนั้นอย่างไม่น่าเชื่อว่าเป็นไปได้ conceit นี้เป็นลักษณะที่เด่นอย่างหนึ่งของงานเขียนแบบอภิปรายและมีตัวอย่างการใช้มากในงานเขียนของ Donne ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง sermons ทั้ง 2 บทนี้ให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านในการสำรวจตัวเองและเพื่อการที่จะดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็นส่วนหนึ่งที่มีประโยชน์ของสังคมและโลกโดยยึดมั่นในความประพฤติที่ดีงาม ศิลธรรม และศาสนา รวมทั้งพระเจ้าเป็นหลัก เป็นข้อเขียนที่อ่านแล้วชวนให้เกิดศรัทธา

4 Meditation : เป็นการเปรียบเทียบมนุษย์กับโลก โลกที่ใหญ่แล้วและดูเหมือนจะใหญ่กว่ามนุษย์เสียอีก เพราะมนุษย์อาศัยอยู่ในโลก แต่ถ้าเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในมนุษย์และโลกมาเทียบกันแล้วจะเห็นว่ามนุษย์ยิ่งใหญ่กว่าโลกเสียอีก Donne พูดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นมาได้แก่ความคิดซึ่งเป็นอิสระไม่ถูกจำกัดอยู่ภายในตัวเรา ในโลกมีสัตว์ร้าย ร่างกายเราก็มีโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ มนุษย์ที่ว่ายิ่งใหญ่นั้นเปรียบกับสัตว์ยังด้อยกว่าตรงที่สัตว์เมื่อเจ็บป่วยยังรักษาตัวเองได้ แต่มนุษย์ทำไม่ได้ต้องให้หมอรักษา ถ้าเป็นโรคทางใจเราก็ต้องให้พระเป็นผู้เยียวยาแต่เราต้องเป็นฝ่ายไปหาหมอไม่ใช่ให้โรคหายไปเอง

4 MEDITATION

It is too little to call Man a little World¹; Except God, Man is a diminutive to nothing. Man consists of more pieces, more parts, then the world; then the world doeth, nay then the world is. And if those pieces were extended, and stretched out in Man, as they are in the world, Man would bee the Gyant, and the Worlde the Dwarfe, the World but the Map, and the Man the World. If all the Veines in our bodies, were extended to Rivers, and all the Sinewes, to Vaines of Mines, and all the muscles, that lye upon one another, to Hilles, and all the Bones to Quarries of stones, and all the other pieces, to the proportion of those which correspond to them in the world,² the aire would be too litle for this Orbe of Man to move in, the firmament would bee but enough for this star; for, as the whole world hath nothing, to which something in man doth not answere, so hath man many pieces, of which the whol world hath no representation. Inlarge this meditation upon this great world, Man, so farr, as to consider the immensitie of the creatures this world produces; our creatures are our thoughts, creatures that are borne Gyants : that reach from East to West, from earth to Heaven that doe not onely bestride all the Sea, and Land, but span the Sunn and Firmament at once; My thoughts reach all, comprehend all. Inexplicable mistery; I their creator am in a close prison, in a sicke bed, any where, and any one of my Creatures, my thoughts, is with the Sunne, and beyound the Sunne, overtakes the Sunne, and overgoes the Sunne in one pace, one steppe, everywhere. And then as the other world produces Serpents, and Vipers, malignant, and venomous creatures, and Wormes, and Caterpillars, that endeavour to devoure that world which produces them, and Monsters compiled and complicated of³ divers parents, and kinds, so this world, our selves, produces all these in us, in producing diseases, and sicknesses, of all those sorts; venomous, and infectious diseases, feeding and consuming diseases, and manifold and entangled diseases, made up of many severall⁴ ones. And can the other world name so many venomous, so many consuming, so many monstrous creatures, as we can diseases, of all these kindes? O miserable abundance, O beggarly⁵ riches ! how much doe wee lacke remedies for everie disease, when as yet we have not names for them? But wee have a Hercules⁶ against these Gyants, these Monsters; that is, the Phisician; hee musters up all the forces of the other world, to succour this; all Nature to relieve Man. We have the Phisician, but we are not the Phisician. Heere we shrinke in our proportion, sink in our dignitie, in respect of verie meane creatures, who are Phisicians to themselves. The Hart that is pursued and wounded, they say, knowes an Herbe, which being eaten, throwes off the arrow: A strange kind of vomit. The dog that pursues it, though hee bee subject to sicknes, even proverbially, knowes his grasse that recovers him. And it may be true, that the Druggier⁷ is as neere to Man, as to other creatures,

1. Scholastic and Hermetic conception of man as a microcosm contrasted with the macrocosm, the universe

2. The microcosm was believed to correspond in outline and in detail with the macrocosm.

3. composed and intricately combined out of

4. different

5. contemptible

6. classic hero, celebrated for strength

7. druggist

it may be that obvious and present Simples,¹ easie to bee had, would cure him; but the Apothecary is not so neere him, nor the Phisician so neere him, as they two are to other creatures; Man hath not that innate instinct, to apply those naturall medicines to his present danger, as those inferiour creatures have; he is not his owne Apothecary, his owne Phisician, as they are. Call back therefore thy Meditations again, and bring it downe; whats become of mans great extent and proportion, when himselfe shrinkes himselfe, and consumes himselfe to a handfull of dust? whats become of his soaring thoughts, his compassing thoughts, when himselfe brings himselfe to the ignorance, to the thoughtlesnesse of the Grave? His diseases are his owne, but the Phisician is not; hee hath them at home, but hee must send for the Phisician.

1. medicinal herbs

17 Meditation : Donne พูดถึงเสียงระฆังซึ่งตีเวลามีคนตาย หรือใกล้ตาย ว่าเสียงระฆังควรวจะเป็นเครื่องเตือนสอนคนที่กำลังอยู่ให้ประพฤติปฏิบัติตนให้ดีเตรียมพร้อมสำหรับวาระสุดท้าย เพราะเราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน เนื่องจากเราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพระเป็นเจ้า การกระทำใด ๆ ของมนุษย์มีส่วนสัมพันธ์กันทั้งนั้นเพราะมนุษย์เราไม่ใช่เกาะ ซึ่งจะอยู่โดดเดี่ยวโดยลำพังได้ ถ้าใครคนหนึ่งตายไปก็เท่ากับส่วนหนึ่งของมนุษย์ชาติหดหายไป เพราะฉะนั้นเมื่อได้ยินเสียงระฆังก็ไม่ต้องถามว่าตีให้ใคร เพราะมันตีเรียกเราทุกคน

จุดเด่นของ sermons ทั้ง 2 บทก็คือการใช้ conceit ซึ่ง Donne ทำได้อย่างคมคายที่สุด คำพูดหลายคำในงานของเขาถูกนักประพันธ์รุ่นหลังยืมมานำเป็นชื่องานของตนเช่น **For whom the Bell tolls** และ **No Man Is an Island** ของ Ernest Hemingway เนื่องจากมันมีความหมายที่ประทับใจและให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

17 MEDITATION

Perchance' hee for whom this Bell tolls, may bee so ill, as that he knowes not it tolls for him: and perchance I may thinke my selfe so much better than I am, as that they who are about mee, and see my state, may have caused it to toll for mee, and I know not that. The Church is Catholike, universall, so are all her Actions; All that she does, belongs to all. When she baptizes a child, that action concernes mee; for that child is thereby connected to that Head which is my Head too, and engrafted into that body, whereof I am a member. And when she buries a Man, that action concernes me : All mankinde is of one Author, and is one volume; when one Man dies, one Chapter is not torne out of the booke, but translated into a better language; and every Chapter must be so translated; God emploies several translators; some peeces are translated by Age, some by sicknesse, some by warre, some by justice; but Gods hand is in every translation; and his hand shall binde up all our scattered leaves againe, for that Librarie where every booke shall lie open to one another : As therefore the Bell that rings to a Sermon, calls not upon the Preacher onely, but upon the Congregation to come; so this Bell calls us all: but how much more mee, who am brought so neere the doore by this sicknesse. There was a contention as farre as a suite, (in which both pietie and dignitie, religion, and estimation,' were mingled) which of the religious Orders should ring to praiers first in the Morning; and it was determined, that they should ring first that rose earliest. If we understand aright the dignitie of this Bell, that tolls for our evening prayer, wee would bee glad to make it ours, by rising early, in that application, that it might bee ours, as wel as his, whose indeed it is. The Bell doth toll for him that thinkes it doth; and though it intermit againe, yet from that minute, that that occasion wrought upon him, hee is united to God. Who casts not up his Eye to the Sunne when it rises? but who takes off his Eie from a Comet when that breakes out? who bends not his eare to any bell. which upon any occasion rings? but who can remove it from that bell, which is passing a peece of himselfe out of this world? No man is an Iland, intire of it selfe; every man is a peece of the Continent, a part of the maine;³ if a Clod bee washed away by the Sea, Europe is the lesse, as well as if a Promontorie were, as well as if a Mannor of thy friends or of thine owne were; Any mans death diminishes me, because I am involved in Mankinde; And therefore never send to know for whom the bell tolls; It tolls for thee. Neither can we call this a begging of Miserie or a borrowing of Miserie, as though we were not miserable enough of our selves, but must fetch in more from the next house, in taking upon us the Miserie of our neighbours. Truly it were an excusable covetousnesse if wee did; for affliction is a treasure, and scarce any man hath enough of it. No man hath affliction enough that is not matured, and ripened by it, and made fit for God by that affliction. If a man carry treasure in bullion, or in a wedge of gold, and have none coined into currant Monies, his treasure will not defray him as he travells. Tribulation is Treasure in the nature of it, but it is not currant money in the use of it, except wee get nearer and nearer our home, heaven, by it. Another man may

-
1. perhaps
 2. prestige
 3. mainland

be sicke too, and sicke to death, and this affliction may lie in his bowels, as gold in a Mine, and be of no use to him; but this bell, that tels me of his affliction, digs out, and applies that gold to mee: if by this consideration of anothers danger, I take mine owne into Contemplation, and so secure my selfe, by making my recourse to my God, who is our onely securitie.

คำถาม

1. อธิบายลักษณะของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา
2. อธิบายรูปแบบของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา
3. อธิบายว่าเหตุใดการใช้ภาษาของกวีอภิปรัชญาจึงดูค่อนข้างจะยากสำหรับผู้อ่านในสมัยปัจจุบัน
4. อธิบายการใช้อุปมาอุปมัยของกวีอภิปรัชญา
5. ชีวิตส่วนตัวของจอห์น ดันน์ มีอิทธิพลอย่างไรบ้างต่องานของเขา
6. อธิบายการใช้ paradox ใน Song
7. ทศนคติของดันน์ที่มีต่อผู้หญิงใน Womans Constancy เป็นเช่นไร
8. อธิบายการใช้ conceit ใน The Sunne Rising
9. ดันน์นำศาสนาเข้ามาใช้อย่างไรใน The Indifferent
10. วัตถุประสงค์ของกวีใน Sweetest Love คืออะไร เขาใช้วิธีใดเพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย
11. อธิบายการใช้ conceit ใน The Anniversarie
12. ผู้พูดใน The Flea ใช้วาทศิลป์อย่างไรที่จะหว่านล้อมคนรักของเขาให้คล้อยตามความคิดของเขา
13. อธิบายการใช้ pun ใน A Hymne to God the Father
14. วิเคราะห์ดันน์ในฐานะนักเทศน์โดยยกตัวอย่างงานของเขาประกอบ